1/2004

ASIASANA

31. vsk

www.uta.fi/jarjestot/udk/

2,5 e

GEORGE W. BUSH:
”Haluan johtaa maailman rauhaan ja vapauteen”

IMAGO-ONGELMA
”Ai jaa. Tuleeko sinustakin sitten VAIN kirjastonhoitaja?”

LUKUSALIEN SYVIN OLEMUS

KENKÄTEHTAASTA KAMPUKSELLE

AKATEMIAPROFESSORI KALERVO JÄRVELIN:
”Velvollisuuksia vähemmän, mahdollisuuksia enemmän”

TÄSSÄ LEHDESSÄ MM. SEURAAVAA :

* HALUATKO KIRJASTONHOITAJAKSI? / Päätoimittajan kirjoitus 3

* TERVEHDYS TOVERIT! / Puheenjohtajan palsta 4

* KUKAAN EI OLE PROFEETTA OMALLA MAALLAAN 4

* HALLITUSESITTELY 5

* "MUUTTO VASTAA AINA PIENTÄ TULIPALOA" 8

* KENKÄTEHTAASTA KAMPUKSELLE 11

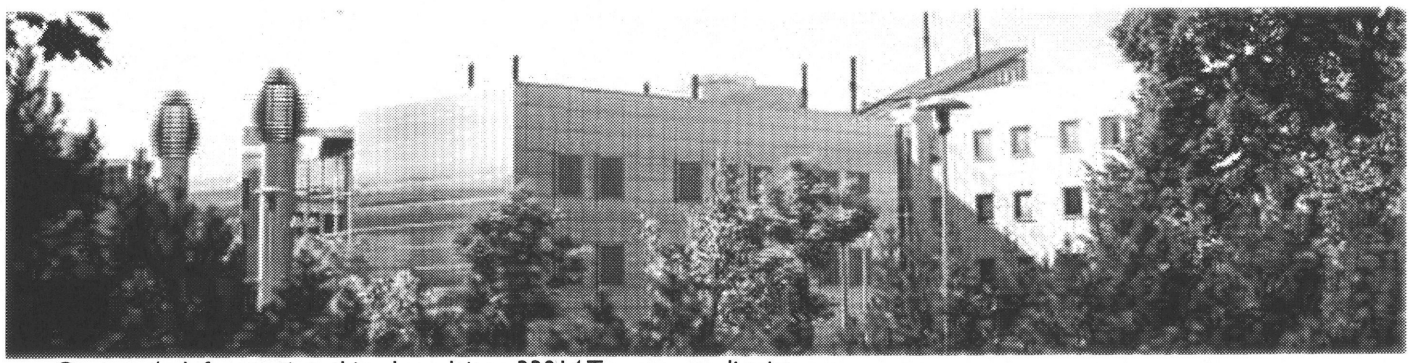
* LUKUSALIEN SYVIN OLEMUS 13

* MITÄ KAIKKEA INFORMAATIOTUTKIMUS ON? 14

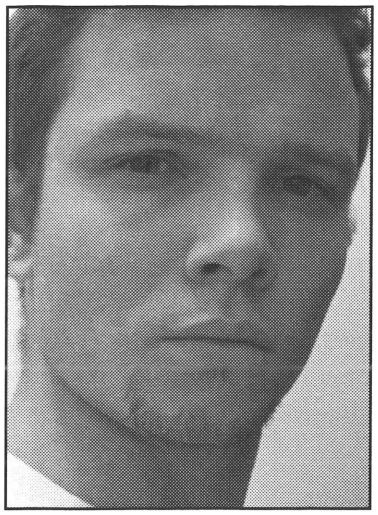
* LEIPÄPUU 15

* KANSALLA ON ARVOISENSA PÄÄTTÄJÄT 18

* TIEDOITUS 19

Osoite: c/o Informaatiotutkimuksen laitos, 33014 Tampereen yliopisto
E-mail : asiasana@uta.fi
Painopaikka: JuvenesPrint, Tampere 2004
ISSN: 0356-0139
Toimitus: Päätoimittaja Pekka Junes
Postitus: Leena Ketola
Kansi: Pekka Junes
Taitto: Pekka Junes, Mikko Niemi
Kuvat: Pekka Junes, Jari Hjelm, Pertti Itkonen, Jyrki Lumiainen
Asiasana on Tampereen Yliopiston Informaatiotutkimuksen opiskelijoiden ainejärjestön UDK ry:n perustama ja tekemä lehti.

HALUATKO KIRJASTONHOITAJAKSI?

Informaatiotutkimus on "kansan" parissa vielä tuntematon ala. Lähes poikkeuksetta olen saanut selvittää koulutuksesta kysyneelle, mitä informaatiotutkimus pitää sisällään. Kun olen kertonut alkuun, että aiemmin koulutusala tunnettiin Kirjastotiede-nimellä ja opintieltä valmistui pääosin kirjastonhoitajia, seuraava kommentti on ollut lähes osaanottava: "Ai jaa. Tuleeko sinustakin sitten vain kirjastonhoitaja". Millä mielin tässä ollaan sitten opiskelemassa Informaatioalan ammattilaiseksi?

1970- ja 80-luvuilla kirjastoalalla tapahtunut kouluttamattomien ihmisten massatyöllistäminen on pääsyy alamme tämän hetken huonoon imagoon ja akateemisesti huonoon palkkatasoon. Eräs kirjastoalan ammattilainen kuvasi tuon ajan tilannetta seuraavasti: "Yrittää siinä sitten päättäjille vakuuttaa, että meidän kuuluu akateemisesti koulutettuina saada parempaa palkkaa, kun saman työtehtävän kykeni heidän mielestään hoitamaan kouluttamattomana".

Toinen syy kirjastoalan heikkoon palkkatasoon on alan naisvaltaisuus. Vaikkakin kirjastoalalla palkkataso on ollut edistyksellisesti jo pitkään sama sukupuolesta riippumatta, on esitetty arvioita, että palkkataso olisi noin 20% korkeampi, jos sukupuolijakauma olisi päinvastainen. Valitettavaa, mutta osin totta. Kuka sitten enää haluaa kirjastoalalle töihin? Riittääkö maamme kirjastoihin työlle koulutettuja tekijöitä, vai viekö parempaa palkkaa ja kehitysmahdollisuuksia tarjoava yritysmaailma informaatikot mennessään? Siinäpä haastetta kohta eläköityvien kirjastonhoitajien virkojen täyttämiseksi, koska suurten ikäluokkien eläkkeelle siirtymisen myötä tuleva eläkepommi koskettaa myös kirjastoalaa.

Eläkeongelmaan myös liittyvä kysymys on informaatio- ja kirjastoalan opetuksen taso. Vastaako opetus tulevaisuuden tuomiin haasteisiin? Onko esimerkiksi järkevää, että sisäänpääsyprosentti on ollut Tampereen Yliopiston Infon laitoksella noin 40% luokkaa? Vaikka minäkin olen hyötynyt tästä korkeasta sisäänpääsyprosentista, takaako näinkin korkea sisäänottomäärä tasokkaan opetuksen? Mitä kertoo esimerkiksi se vahva kampushuhu, että Informaatiotutkimuksen kursseista saa noppia huomattavasti muita aloja helpommin, että yksi tiedotusopin noppa vastaa kymmentä infon noppaa? Onko tämä riman alhaisuus tiedekuntamme keino lypsää valtiolta maisterirahoja vai ennakkovalmistautumista eläkepommiin?

Informaatio- ja kirjastotutkimuksen ala tuntuu muutenkin olevan perin ristiriitaisessa tilanteessa tässä maassa. Tutkimuspuolella ollaan Euroopan terävimmässä kärjessä, mutta jostain syystä tätä tärkeää seikkaa ei olla osattu hyödyntää mediaseksikkäästi suhteessa alalla opiskeluun ja alan työpaikkoihin. Mielikuva alan työpaikoista on edelleen kovin sidonnainen menneisyyteensä. Tosin esimerkiksi Kalervo Järvelinin Akatemian professuuri on merkittävä edistysaskel imagomielessä. Toivottavasti tämä nimitys vähentää osaltaan alan tutkimus- ja kehitystyön olemassaolon selittelemisen tarvetta ja nousemme yhdessä ylpeinä kohtaamaan uuden huomisen!

"VASTAAKO OPETUS TULEVAISUUDEN TUOMIIN HAASTEISIIN?"

Oma työrupeamani perinteikkään Asiasanan uutena Päätoimittajana alkaa tästä. Asiasana on uudistunut entisestään ja pyrkii välittämään suoremmin ja monipuolisemmin Informaatio- ja Kirjastoalan tulevaisuuden tekijöiden mietteitä ajankohtaisista asioista ja tulevaisuuden kysymyksistä. Jos teillä tulee kysyttävää tai kommentoitavaa, niin lähettäkää toki sähköpostia!

Pekka Junes
Asiasanan Päätoimittaja

Tervehdys toverit!

Uusi vuosi, uudet tuulet. Lukukausi vaihtui kevääseen, luennot ja tenttikirjaset toisiin. Hallituskin sai koottua uudet rivinsä, ja pätevältä näyttää. Joululomalta tarttuneet muutamat kilot vatsan ympärillä varmasta antavat energiaa niin opintoihin kuin vapaa-aikaankin.

Informaatiotutkimuksen laitos muutti joululomalla uusiin tiloihinsa Pinniin ja tuparit vietettiin tammikuussa. Lisäksi viitisentoista UDK:laista ehti jo pyörähtää Riikassa BOBCATSSS-symposiumin tiimoilta ja Runebergin päivänä ilman salliessa kootaan infolaisia luisteluun ja illanviettoon. Eli vuosi on jo lähtenyt vauhdilla käyntiin turhia empimättä ja tulossa on vielä paljon lisää, niin bileitä, kulttuuria kuin opintoihinkin liittyvää puuhaa. Yleisemmällä yliopistotasolla hääritään yhä vain lukukausi- ja tutkintorake nneuudistusten parissa, onhan se sen verran iso asia.

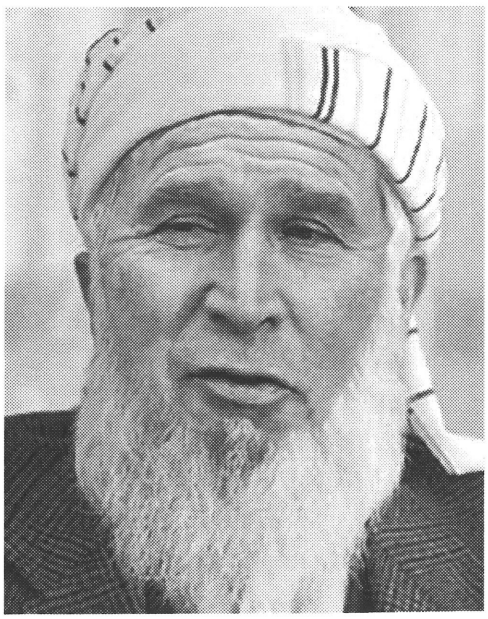
Itse pyrin tässä aloittelemaan toistamiseen kevään opiskeluja edellä mainitun Latvian matkan jälkeen. Suuria suunnitelmia on opintojen edistymisestä, todellisuus iskee sitten taas toukokuussa. Kesätöitäkin joutuu pian aloittamaan kaivamaan kivien alta, mutta toisaalta sehän tarkoittaa vain sitä, että kylmä talvi on kohta taas takanapäin. Päivät pitenevät ja...no, ilmat ehkä joskus vielä lämpenevät(vielä ei ole siitä merkkejä).

Elämme kaikesta päätellen muutosten keskellä, mutta eihän se automaattisesti huonoa tarkoita. Koettakaamme kanssatoverit siis jatkossakin nauttia yliopistoelämästä, sillä onhan se elämän parasta aikaa. Tai niin ainakin sanotaan, mistäs minä sen jälkeisestä tietäisin... Mäkihyppylegendaamme lainatakseni: "Elämä on ihmisen parasta aikaa!".

Tapaamisiin,

Liisa Kumpulainen
hallituksen puheenjohtaja

KUKAAN EI OLE PROFEETTA OMALLA MAALLAAN

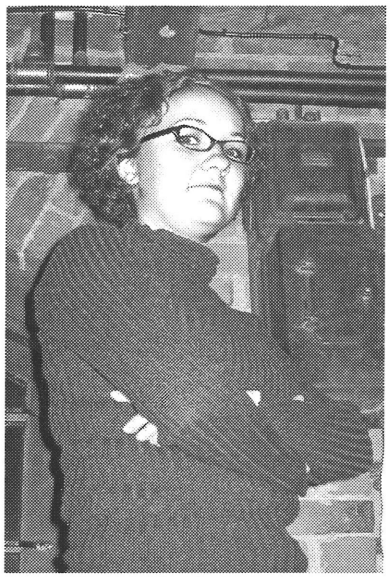
Tässä osiossa esittelemme suurikenkäisten sanomisia. Tällä ensimmäisellä vuosineljänneksellä on vuorossa George W. Georgenpoika Bush:

"..Olen yllättynyt siitä, ettei Irakista löytynyt joukkotuhoaseita. Me oletimme, että sieltä löytyy paljon aseita. Mutta minusta meillä ei ollut vaihtoehtoja. Saamani tiedustelutietojen mukaan Saddam oli uhka. Saddam pyrki joka tapauksessa tuottamaan kiellettyjä aseita ja ehkä piilottamaan ne ennen hyökkäystämme. Mutta me saamme tietää joukkotuhoaseista myöhemmin. Se on osa asettamani Irak-työryhmän työtä..."
"..En aio hävitä vaaleja. Tiedän mitä haluan tehdä maani hyväksi. Haluan johtaa maailman rauhaan ja vapauteen. Haluan johtaa tämän mahtavan maan työskentelemään yhdessä muiden kanssa ja muuttaa maailmaa paremmaksi. Erityisesti nyt kun me käymme terrorismin vastaista sotaa."

- George W. Bushin vastaus NBC:n TV-haastattelussa 8.2.2004 kysymykseen, miksi hyökkäysperusteena käytettyjä joukkotuhoaseväitteitä ei ole kyetty edelleenkään osoittamaan toteen -

UUSI UDK:N HALLITUS ESITTÄYTYY

Hallituslaisilta kysyttiin vapaamuotoinen henkilöhistoria ja miten he aikovat parantaa maailmaa tulevalla kaudella.

LIISA KUMPULAINEN, UDK:N PUHEENJOHTAJA

Olen Liisa Kumpulainen, puheenjohtajanne vuosimallia 2004. UDK:n hallituksessa olin jo viimekin kaudella, alueenani virkistystoiminta. Nuijaa heiluttamaan periaatteessa vain ajauduin edellisen pj:n kertoessa päättävänsä useamman vuoden aktiiviuransa. On siis uuden veren aika.

Olen alkujaan länsirannikolta, merenkurkun "helmestä", josta lähdin pari vuotta sitten innosta puhkuen etelämmäksi Suomea. Opiskelen Infoa toista vuotta, suuntautumistarkoituksena tällä hetkellä (vaihtelee hieman mielialani mukaan) arkistojutskat ja informaatiohistoria. Sivuaineena lähes yksinomaan on tähän saakka ollut historia. Opiskelujen ja ainejärjestötoiminnan lisäksi harrastan yleistä häröilyä niin Attilan ruokalassa ja pahvipaavoilla, laitoksella kuin Tampereen kaljakuppiloissakin.

UDK:n puheenjohtajana tarkoituksenani on tietenkin parantaa koko maailma, mutta näin alkajaisiksi pyrin ainakin pitämään ainejärjestömme kasassa ja aktiivisena. Tulevana tekniikkanani opettelen hyödyntämään delegointia sekä periaatteenani ällistyttävän runsas innostus kaikesta ainejärjestöasiasta.

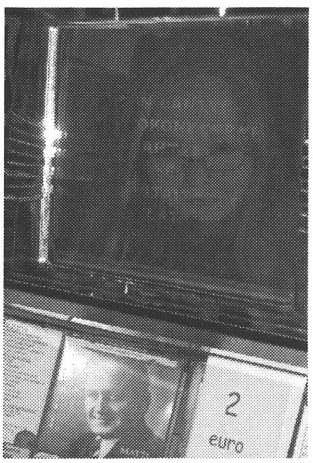
Nähdäillään UDK:n merkeissä!

LEENA KETOLA, SIHTEERI JA ASIASANAN POSTITTAJA

Aloitin opinnot syksyllä 2002 eli olen toisen vuoden info-opiskelija. Hallituksessakin pyörin toista kautta, viime vuonna hoitelin ympäristövastaavan tehtäviä.

Olen kotoisin Vaasasta. Lukion jälkeen kävin vuoden eräopaskurssin Paltamossa, jonka jälkeen kulutin kaksi vuotta Kotkassa veneinsinööriopinnoissa. Sieltä siirryin vuodeksi Jyväskylään töihin, ensin olin yliopiston kirjaston vapaakappalepuolella pienpainate- ja av-osastoilla ja sen jälkeen biologian laitoksella tutkimusapulaisena hoitamassa hyönteisiä. Jossain vaiheessa Kotkan ja Jyväskylän välillä kiinnostuin infosta, ja täällä siis nyt olen, varsin tyytyväisenä valintaani. Vapaa-aikani kuluu nykyään lähinnä ystävien, kirjojen, musiikin ja käsitöiden parissa. Järjestelmällisyys olkoon aseeni taistelussa yleistä kaaosta vastaan!

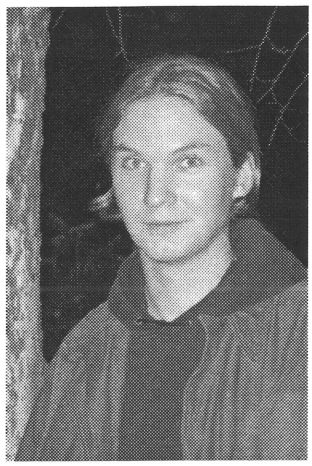

LAURA KOHTA, VARAPUHEENJOHTAJA JA RAHASTONHOITAJA

Infon opinnoissa viihdyn neljättä vuotta, mutta UDK:n hallitusvahvuudessa vanhenen vasta toista kautta. Aiemmin olen toiminut sihteerin hommissa ja Asiasanan puikoissa. Olen flegmaatikko Pohjanmaalta, pidän hirveästi järjestelmistä ja byrokratiasta ja monenlaiseen järjestöasiaan löytyy vahva mutu-ammattitaito.

Luultavasti en onnistu kaudellani pelastamaan maailmaa – tuskin edes pitämään UDK:n tilejä kuivilla. Katsottakoon siis tarpeellisen hyväksi suoritukseksi, jos järjestömme toiminta voi ylipäätään jatkua tämän kauden jälkeen.

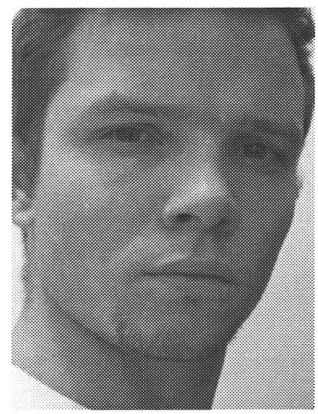
MIKKO NIEMI, KOPO- JA KULTTUURIVASVAAVA

Sikisin ja vartuin Lohja-nimisessä kaupungissa, joka on tilastollisesti tiettävästi valtakunnan sateisin kaupunki. Henkilöhistoriani tähän laitokseen astumiseen saakka noudattaa melko tarkasti yleistä standardia lukuun ottamatta pieniä yksityiskohtia, jotka ovat minun ja terapeuttini välinen asia. Nyt siis ensivuotinen.

Maailma ei tästä enää parane, mutta jos em. asioista ajatuksia tai ahdistuksia, voi niitä lähetellä mikko.niemi@uta.fi.

PEKKA JUNES, ASIASANAN PÄÄTOIMITTAJA, LIIKUNTAVASTAAVA

Olen 23-vuotias tuore ukkomies pohjoisesta. Rovaniemen maalaiskunnassa täysikään vartuttuani nostin kytkintä Lapista ja aloitin opinnot TAMK:ssa. Uhkasivat siellä tehdä minusta Koneinsinöörin, mutta minä otin ja lähdin naisen perässä takaisin Rovaniemelle. Kävin siinä Mediatieteen appron opiskelemassa Lapin Yliopistossa ja pääsin Tampereen Yliopistoon opintielle. Kesä meni Norjassa töissä raksahommissa. Ensikesää odotan innolla, sillä vaimolleni ja minulle tulossa on lukukauden päätteeksi identtiset kaksoset. Tulevaisuuden suunnitelmana on työskennellä ruotsissa alan hommissa.

Jotenkin sitä löytää aina itsensä jonkin sortin vastuutehtävästä. Niimpä täälläkin. Oisko tuo perintöä isän puolelta? Tiedä häntä. Sydäntä lähellä olevia asioita on vaimo ja tulevat lapset, valokuvaus, kitaransoitto, musiikki kaikissa muodoissaan ja ameriikkalainen Jalkapallo Tampereen Saints-seurassa.
Tavoitteena tulevalle hallituskaudelle on ainakin tuon asiasanan laaja-alainen kehitystyö ja liikunta pakolliseksi peruskurssiksi. Liikuntakurssin motoksi tulee "Jos veri ei valu, se ei satu!!!" Ei sentään. Eiköhän tässä joitain leppoisia virkistäytymistapahtumia järjestellä yhdessä muiden ainejärjestöjen sun muiden kanssa.
Motto : Iloinen mieli korvaa puutteellisen älyn!

REETA VOUTILAINEN, SOPO- JA TASA-ARVOVASTAAVA

Olen ensimmäisen vuoden info-opiskelija, ja edustan UDK:n hallituksessa Itä-Suomea! Matkani hallitukseen lähti ainejärjestömme pikkujouluissa tapahtuneen pienen painostuksen alaisena, mutta olen tietysti kiitollinen saamastani kannatuksesta. Ennen Tampereelle muuttoa ehdin asua Joutsenossa ja Lappeenrannassa ja tehdä töitä muutamassa paikassa. Kävin myös katsomassa hieman suurta Eurooppaa reppu selässä reilaten. En omaa mitään mainitsemisen arvoisia harrastuksia, tosin ensi vuonna olisi tarkoitus mennä sähläämään UDK:n joukkueeseen.

Ajattelin käydä kokouksissa ja avata suuni, kun tarve vaatii (ja joskus muulloinkin). Jätetään se maailmanparannus puheenjohtajalle...

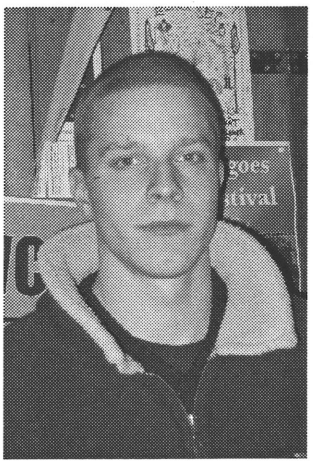
JUHO FRIMAN, TUROR- JA KV-VASTAAVA

Yhtenä kauniina (?) päivänä tajusin kotikaupungissani Kotkassa että jonnekin pitää hakea opiskelemaan. Täällä olen enkä muuta voi. On kuitenkin maistunut tämä opiskelu täällä, joten ei valittamista. Olen siis ensimmäisen vuoden opiskelija. Harrastuksiin kuuluu yleinen urpoilu, punkrock ja muu mekastus, rullalaudan päällä istuskelu (heikot nivelet nääs ;), levyt, satunnaisesti erinäiset joukkuelajit, sarjakuvat ja statuksen vuoksi lukeminen. Tylsä sälli, sano.

Tekniikat ja periaatteet: Tähän pitäisi keksiä joku urheiluruutu tai missi henkinen kommentti. Puolustuksesta se lähtee? Lapset ja eläimet ovat lähellä sydäntäni? Ei, ihan vakavissani otan tämän pestin vaikka en usein jaksakaan olla kovin vakava. Tuutorointiin minulla on valtavasti ideoita - voisin salaa väittää jopa hieman innostuneeni asiasta. Tosin kv-asioiden hoitaminen vähän huolestuttaa ja täten kaipaankin hieman komppausta näissä asioissa. "Etiäpäin!" sano mummo lumessa! Omapa oli valintanne. Mosh!

MIKKO NYKÄNEN, VIRKISTYSVASTAAVA

Siispä... Tampereen yliopiston opintoihini liittyvä historia on lyhyt sillä ensimmäinen vuosi on vasta käynnissä. Ylioppilaaksi kirjoitin Joensuun lyseon lukiosta vuonna 2001, samana kesänä aloitin asepalveluksen Kontiorannassa joka kesti vuoden päivät.

Armeijan jälkeen opiskelin pari opintoviikkoa Pohjois-Karjalan AMK:ssa, mutta samaan aikaan alkoi suunta jo kääntyä yliopiston pääsykokeisiin. Hain ensisijaisesti Tampereelle ja Ouluun, molempiin pääaineeksi informaatiotutkimus. Sain molemmista kouluista paikan, mutta 2 minuuttia harkittuani päädyin Tampereelle... (en ole hetkeäkään harmitellut valintaa)

Siinäpä oli supistettu ja alaston versio tiestä Tampereelle ja aina UDK:n virkistysvastaavaksi... Opiskelun ja työnteon ohella (kun aikaa riittää) rentoudun pelaamalla koripalloa ja lenkkeilemällä. Kun aikaa vielä jää, käytän sen yleensä musiikin tai elokuvien parissa. Molemmat tietty "hyvällä" maulla valittuja...Musiikkipuoli menee jazzista aina konemusiikkiin (enimmäkseen trip hop tai drum & bass) elokuvien suhteen vaikeampi rajata, japani-osasto tuntuu maistuvan useimmiten.

Alkavalla hallituskaudelle en ole ehtinyt hioa mitään spesifiä strategiaa tai kehitellyt täsmä-tekniikoita maailmannälän lopettamiseen. Olen kuitenkin sitä mieltä, että aktiivisuutta ja osallistumista ei ole ikinä liikaa, mielipiteet siis kuuluviin ja vaikuttaminen käyntiin kaikkien osalta. Ei UDK:N hallitus yksinään välttämättä saa paljoa aikaan jos muut informaatiotutkimuksen opiskelijat pölyttyvät hiljaisuudessa...

HEIDI HONGISTO, YMPÄRISTÖVASTAAVA

Vapaaehtoinen ja vapaamuotoisesti esitetty henkilöhistoria(opiskeluvuosi, mitä teit ennen yliopistoa, harrastukset, kaikki kiinnostaa): Aloitin infon opiskelun 2002, jota ennen pidin välivuoden pakaten valokuvia ja opiskellen taidehistoriaa Helsingissä avoimessa yo:ssa. Harrastan taidealan juttuja ja tanssia, myös Atalpan jumppasali on tullut tutuksi.

Tavoitteena on tuoda ekologista näkökulmaa mukaan. Laitokselle uusi printteri?

” Muutto vastaa aina pientä tulipaloa ”

Siihen tarvittiin mm. 15. päivä joulukuuta 2003, 700 muuttolaatikkoa, 4 muuttomiestä, 1 muuttoauto, henkilökunnan oma työpanos, reilut kymmenen innokasta opiskelija-apulaista, pakkaamista ja purkamista. Kun nämä muuttujat olivat työnsä tehneet, oli informaatiotutkimuksen laitos saanut kolmannen muuttonsa päätökseen.

”...Eikä talvellakaan joudu enää pitämään hanskoja kirjoittaessaan tekstejä...”

Informaatiotutkimuksen laitoksen taival on alkanut päätalolta nykyisen tiedotusopin tiloista 70-luvulla. Tilat olivat kuitenkin pienet, joten seuraava etappi, 80-luvulla, oli Attila. Sieltä ensimmäinen paikka löytyi kirjaston tiloista neljännestä kerroksesta, kunnes myöhemmin paikka vakiintui Attilan viidenteen kerrokseen. Laitos jaksoi katsella vanhan tehdasrakennuksen tiiliseiniä reilut 20 vuotta, mutta sitten oli taas muuton aika. Uusi kohde oli Pinnin A-osa ja sen kolmas kerros. Entiset tietojenkä sittelytieteiden tilat ottivat laitoksen lämpimästi vastaan ja sivuteitse tuli tietoa, että sadat uudet hymyilevät kasvot piristivät rakennusta.

Laitoksen johtaja Reijo Savolainen kuvaa muuttoa osuvasti:
- Muutto vastaa aina pientä tulipaloa. Vaikka kaikki sujuikin hyvin, on muutto aina oma ruljanssinsa. Mitään ei mennyt rikki eikä mitään tunnu olevan kadoksissakaan.

Muuton piti alun perin tapahtua jo elokuussa 2003, mutta Pinni B-osan rakennustyöt viivästyivät, joten myös muutto siirtyi. Siinä oli omat hyvät ja huonot puolensa. Laitoksen amanuenssin, Raija Aaltosen, mukaan suunnitelmat jouduttiin uusimaan syksyn osalta. Se aiheutti pään vaivaa, koska muuttoon oli jo henkisesti asennoiduttu. Loppujen lopuksi muutto sopikin joulukuuhun hyvin, koska

näin vältettiin suurin muuttoruuhka. Joulukuussa kaikelle tuntui olevan paremmin aikaa.

Keskustelua muutosta käytiin niin opiskelijoiden kuin muun henkilöstönkin keskuudessa. Toiset olivat iloisia päästyään Attilan kolkkoudesta pois, mutta monet jäivät myös hieman kaipaamaan vanhoja tiiliseiniä. Mikä Attilassa sitten viehätti? Ei ole kovinkaan vaikea arvata, että " infolaiset " ikävöivät kirjaston läheisyyttä. Kirjasto oli hyvä myös käytännön tehtävissä, kuten Aaltonen asiaa tiivistää.
Informaatiotutkimuksen kirjat ja lehdet jäivät Attilaan eivätkä siirtyneet mukana, mutta laitoksen oma kirjasto on kuitenkin saanut kunniapaikan Pinnissä ja tila on viihtyisä. Lisäksi tutkielmia löytyy seminaarihuoneista.

Vaikka Attilassa olisikin tiettyä nostalgiaa, on totuus kylmempi. Aaltonen lisää faktaa:
- Attilan tiloja ei oltu alun perin suunniteltu informaatiotutkimuksen laitoksen kokoiselle yhteisölle. Lisäksi henkilökunnan määrä kasvoi ja tiloja jouduttiin organisoimaan usein. Attilassa oli alun perin ollut jopa luentohuoneita, mutta niistä jouduttiin luopumaan. Lisäksi mikroluokkatilat olivat yksinkertaisesti liian pienet.

"Orientoituminen uuteen rakennukseen vie aikansa, mutta kaikki vaikuttaa hyvältä."

Muutto olisi ollut muutenkin edessä, koska Attilan vuokrasopimus loppuu parin vuoden kuluttua. Tällöin myös suunnitteilla oleva uusi kirjastorakennus saa lisää puhtia.

Nykyinen laitoksen koti, Pinni A-osa, saa kiitosta. Olot ovat hyvät ja nyt voidaan nauttia campus-alueen läheisyydestä. Pirstaloituneisuus alkaa pikku hiljaa kadota ja Savolaisen mukaan campus-alue alkaa muotoutumaan selvemmin. Tällöin myös yliopiston jäsenten välinen yhtenäisyys kasvaa. Vanhoista erillisistä rakennuksista luovutaan ja laitoksia pyritään tuomaan yliopiston läheisyyteen.

- Rakennuksena Pinni A-osa on kotoisa. Se on lämmin, eikä talvellakaan joudu enää pitämään hanskoja kirjoittaessaan tekstejä, kertoo Savolainen, joka voi nyt tiiliseinän sijasta katsella junamaisemia. Raija Aaltonen kiittelee myös uudempia ja kotoisia tiloja. Orientoituminen uuteen rakennukseen vie aikansa, mutta kaikki vaikuttaa hyvältä.

- Pinnin puitteet ovat kiitettävät. Täällä olemme voineet panostaa opiskeluun ja antaa opiskelijoille mahdollisuudet mm. seminaaritiloihin. Lisäksi mikroluokat on järjestetty hyvin ja niihin on panostettu.

Pinninkö nyt sitten jäädään?

- Kyllä!, kuuluu sekä Savolaisen että Aaltosen suusta.
Laitoksia ei yleensä aleta muuttamaan ellei siihen selvää syytä ole. Infolaiset jäävät nyt ainakin seuraaviksi vuosiksi Pinniin.
- Vaikka uusien tilojen ns. inspiraatiotasosta ei voi olla varmaa pohdittaessa laitoksen kehityksen suuntia, näyttää kaikki hyvältä ja mahdollisuudet ovat avoinna. Aika näyttää, lisää Savolainen.

Muutto on tietyllä tavalla puhdistautumista vanhasta ja uuden alkua. Jokainen joutuu käymään tavaransa läpi, mikä voi olla erittäin terveellistä. Näin toimittiin myös informaatiotutkimuksen laitoksella ja muutosta jäikin reilusti vanhoja toimistotarvikkeita, joita jaettiin päätalon aulassa. Että jos jollain sattuu olemaan vanhoja oransseja lehtikoteloita, niin onneksi olkoon: Olet perinyt osan vanhaa, informaatiotutkimuksen laitoksen kotia, Attilaa!

Teksti: Anu Sairanen
Kuvat: Pekka Junes

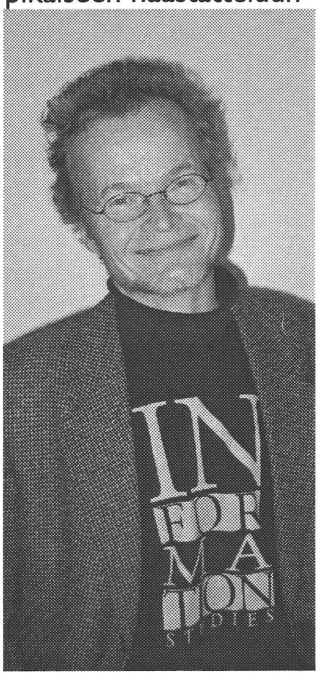

KENKÄTEHTAASTA KAMPUKSELLE

Informaatiotutkimuksen laitos vietti 30.1.2004 Tupaantulijaisia. Takana on viime vuoden lopulla tehty massiivinen muutto Attilasta Pinniin. Auditorioon kokoontui satakunta juhlijaa kuuntelemaan laitoksen johtaja Reijo Savolaisen avajaispuhetta. Tunnelma oli leppoisa ja vanhat, nykyiset ja tulevat opiskelu- ja työkaverit keskustelivat sulassa sovussa keskenään. Auditoriosta siirryimme muutaman esitelmän jälkeen laitoksen tiloihin, joka paljastui hyvinkin toimivaksi juhlintatilaksi. Monipuolinen maukas pikkupurtava ja erilaiset virvokejuomat tekivät hyvin kauppansa kutsuvieraiden tutustuessa upouusiin tiloihin.

Juhlinnan keskeltä poimin pikaiseen haastatteluun hyväntuulisen kutsuvieraan Kalervo Järvelinin, joka nimitettiin viime vuoden lopulla Suomen Akatemian toimesta akatemian professoriksi seuraavaksi viideksi vuodeksi. Suomen Akatemia kuvaa Järvelinin työtä seuraavasti :

"Professori Kalervo Järvelin tutkii tiedon tallennusta ja hakua, tiedonhaun käyttöliittymiä ja dokumenttitietokantoja. Järvelin yhdistää omassa tutkimustyössään ja tutkimusyhteistyössään luovasti kaksi tutkimusalaa: tietojenkäsittelytieteen ja tiedonhaun kognitiiviset ja sosiaaliset prosessit. Hän kohtaa tiedonhaun ongelmia sekä systeemin että käyttäjän näkökulmasta. Hänen panoksensa informatiikan tieteenalan kehittämisessä on ollut merkittävä. Informaatiotutkimus on hänen johdollaan saanut uuden ulottuvuuden. Järvelinin neljälle pääalalle suuntautuvan tutkimuksen tutkimustulokset onnistuessaan palvelevat ja hyödyntävät miljoonia käyttäjiä, sillä dokumenttien semanttiseen kuvaukseen perustuvan tiedonhaun kehittäminen on merkittävää useiden tieteenalojen edustajille ja koko tietoyhteiskunnan toimivuudelle." (lähde : http://www.aka.fi)

Onneksi olkoon ensinnäkin Akatemian professuurin nimityksestä. Perinteinen kysymys : Miltä nyt tuntuu?

"Ihan mukavalta. Vapausasteet lisääntyy viiden vuoden ajaksi. Velvollisuuksia on vähemmän ja mahdollisuuksia enemmän."

Miltä nämä uudet tilat vaikuttavat?

"Minähän olen tässä vähän vieraana kun oma koti on tuossa talon b-osassa. Mutta kyllähän nämä paljon tilavammat on kuin edelliset. Edelliset huoneet oli kyllä ilmavammat!"

Joko on päässyt ikävä yllättämään Attilaan?

"No ei nyt oikein. Attilasta karkottaa se, että siihen maisemaan tulee se opiskelijatalo ja kohta siihen tulee se hotelli."

”Attilan suurista ikkunoista kävi kova veto. Eräänä aamuna laitoin ison kahvimottini jäähtymään ikkunan reunalle. Yhtäkkiä tuli kova tuulenpuuska ja motti putosi kävelykadulle. En uskaltanut katsoa osuiko se keneenkään kävelijään. Ilmeisesti ei.” (toim. huom. laitos sijaitsi Attilassa 5:ssä kerroksessa).

- Muistelmia Attilasta -

FAKTAT

* LAITOS PERUSTETTU 1971 (alansa 1. pohjoismaissa)

* KUULUU INFORMAATIOTIETEIDEN TIEDEKUNTAAN (perustettu 2001)

* TIEDONHAKU, TIEDONHANKINTA, TIETOHALLINTO, ASIAKIRJAHALLINTO JA ARKISTOTOIMI KESKEISIÄ ALUEITA

* 1991 PERUSTETTIIN TIEDONHAUN TUTKIMUSLABORATORIO (ainoa laatuaan suomessa)

* HENKILÖSTÖÄ 30

* 4 PROFESSUURIA

* WWW.INFO.UTA.FI

Teksti: Pekka Junes
Kuvat: Pekka Junes

Lukusalien syvin olemus

Lukusaleissa on oma tunnelmansa. Joskus tuntuu, että kirjastojen lukusalit ovat niitä viimeisiä hiljaisuuden linnakkeita hektisen kaupunkielämän keskellä; vai tuleeko Sinulle äkkiseltään mieleen jotakin toista paikkaa, missä on – ainakin lähtökohtaisesti – hiirenhiljaista ja rauhallista, ja jossa voit oikeasti syventyä ajatuksiisi. Kirkko, kenties. Kirjastot yleensä. Kahviloissakin on liikaa sutinaa. Ja se lukusali – kuin oma erillinen maailmansa vielä kirjaston sisällä.

Useimmissa kirjastoissa saattaa lukea jo sisääntulon yhteydessä "hiljaisuus, tystnaden, silence", ja sama asia mainitaan yleensä vielä toistamiseen lukusaliin astuttaessa: "hiljaisuus, tystnaden, silence", sekä "suljethan kännykkäsi". Kaiken pitäisi olla siis ulkoisesti valmista täydelliseen hermolepoon. Ainahan lukusalissa ei tarvitse lukeakaan, olen nähnyt monia tulevan pitämään pelkkää lepotaukoa – henkistä nautintoa sekin siinä missä lukeminen. Mutta mikäli viettää lukusalissa pidempiä aikoja useampina päivinä peräkkäin, huomaa kyllä asioita: noin kerran päivässä jonkun huolimattoman mobiilimasiina aloittaa säkkijärven polkkansa, ja viime aikoina myös yleistyneet värinähälyttimet antavat oman pikantin surinatärinänsä lukusalin pöydiltä. Aina silloin tällöin tekniikka kapinoi myös viivakoodien tahi mikrosirujen kanssa, kun ovensuussa seisova tosi-iso-hälytin hellii rauhoittujan hermoja uikutuksellaan; kuinkas monta piippausta Attilan lukusalin ovihälytin päästääkään, laskekaapa joskus.

Karkeasti lukusaleja voisi nähdä olevan kahdenlaisia: avoimia, muun kirjaston yhteydessä olevia, useimmiten lehtilukusaleja tai sitten todella totalitaarisia, parinkin rautaoven takana sijaitsevia kammioita. Molemmissa on etunsa; avoimet lukusalit ovat helposti lähestyttäviä, nopeampien pistäytymisten paikkoja, kun taas eristetyssä lukusalissa on oikeasti hiljaista ja tekemisen & lukemisen meininki on suorastaan käsinkoskeltava (kuten joskus saattaa olla muuten ilmakin, ilmastoinnit kuntoon!). Molemmissa on myös haittansa; mikäli on keskittymisvaikeuksia, avoin lukusali ei ole välttämättä oikea paikka pakertamiseen, koska kirjastojen yleisestä rauhallisesta tunnelmasta huolimatta jonkinlaista pientä melua, kahinaa, rahinaa, supattelua ja kolinaa kuuluu taustalta kuitenkin. Vastaavasti eristetyn, suljetun lukusalin korostetussa hiljaisuudessa pieninkin rasahdus kuuluu lähes kaikkialle ja aiheuttaa aina pienen loven kokonaistunnelmaan. Ihmisiä ramppaa eestaas ja takit kahisevat täälläkin – ja päät kääntyvät. Lukusaleissa on luonnollisesti myös kahdenlaisia paikkoja: pitkäjänteiset totaalikeskittyjät hakeutuvat luontevimmin salin takaosiin omiin maailmoihinsa. Luettaessa yo-kirjoituksiin, pääsykokeisiin tahi vastaavasti vain tavalliseen tenttiin takaosiin voi syntyä omia kuppikuntiaan – tutulle ihmiselle saatetaan vähän ajan kuluttua nyökätä päätä, vaikkei tätä muuten tunnetakaan. Meillä on jotakin yhteistä... Nopeammille pistäytyjille kelpaavat myös etuosan meluisammat paikat; paikkojen jaossa pätee vanha tuttu sääntö, samoin kuin muuallakin elämässä: nopeat syövät hitaat.

Täydellistä hiljaisuutta emme siis voi löytää kaupunkien keskustoista ns.ihmisten aikoihin enää oikein mistään, mutta lähelle voi vielä onneksi päästä. Tyhjiössä eläminen ei sopisi korvillemme, kun olemme tottuneet ainaiseen taustahälyyn. Tietenkin lukusaleissa voisi testata sellaista tasaista taustahurinaa, mitä uniongelmaisetkin käyttävät muun melun peittämiseen. Riskinä olisi vain se, että nukahtelevien salilaisten otsat kopsahtelisivat koviin pöytiin entistä useammin. Tosin tenttiin lukijoille tässä ei ole enää mitään uutta...

Teksti: Antti Kalliola

MITÄ KAIKKEA INFORMAATIOTUTKIMUS ON?

Tässä osiossa teemme Informaatiotutkimusta ja Informaatiotieteiden tiedekuntaa tutuksi eri näkökulmista. Tällä kertaa esittelyssä on haastattelussa Informaatiotutkimuksen laitoksen tuore tuntiopettaja Leena Kohta.

No Leena, tuleeko karttakepistä sormille, jos tunneillasi ei olla kunnolla?
Ehdottomasti, joo! (naurua)

Leena on ollut tuntiopettajana Infon laitoksella viime syksystä lähtien. Miten kiinnostuit opetustehtävistä?
Leena kertoo olleensa viime keväänä Tiedonhaun- ja hankinnan asiakasprojekti –kurssilla, ja Sari (Kaitaniemi) vinkkasi silloin avoimesta tuntiopettajan paikasta. Leena luki hakuilmoituksen laitoksen ilmoitustaululta, jätti hakemuksen, pääsi haastatteluun ja sai paikan.

Leena veti viime syksynä Tiedonhaun perusteet –kurssin harjoitusryhmiä. Kurssilla oli yhteensä 12 harjoitusryhmää ja Leena piti niistä kahdeksan. Lisäksi hän ohjasi Tietokantaprojektin maanantain ryhmää yhdessä Sarin kanssa. Keväällä Leena osallistuu Tietokantaprojektin vetämiseen. Opetushommien lisäksi muutakin hommaa riittää infon saralla: Leena on nimittäin laitoksen yhteyshenkilö TYT:n (yliopiston täydennyskoulutuskeskuksen) kirjasto- ja informaatioalan pätevöitymiskoulutuksen suunnittelussa.

Opiskelijat ovat Leenan mielestä aktiivisia ja mukavia. Harjoitusryhmät ovat toki erilaisia: toisissa kysellään enemmän, toisissa ollaan omatoimisempia. Aika nopeasti saa tuntuman siitä, millainen ryhmä on. Erityisen mukavaa on, kun osaa vastata oppilaiden esittämiin kysymyksiin. Ongelmia ei liiemmin ole ollut, ja silloinkin kun niitä on ilmaantunut ne ovat olleet lähinnä teknisiä. Ensimmäisellä viikolla koneet eivät nimittäin toimineet harjoituksissa lainkaan. Infon opintoihin kuuluvasta harjoittelusta on Leenan mukaan ollut opetuksessa huomattavasti hyötyä: hommiin saa käytännön kokemusta ja perspektiiviä.

Tuntien pitäminen edellyttää suunnittelua. Pidettävä tunti on Leenan mukaan ikään kuin jäävuoren huippu tehdystä työstä. Vaikka Tiedonhaun perusteiden kurssin on suunnitellut Sari, täytyy harjoituksiin valmistautua ja tehtävät käydä huolellisesti läpi. Tietokantaprojektiin liittyen vetäjät pitävät perjantaisin kokouksen, jossa käsitellään seuraavan viikon opetusta. Sitten on itse perehdyttävä vielä opetettavaan asiaan ja tarkistettava mahdolliset ennakkotehtävät.

Opetushommat kiinnostavat jatkossakin. "Olen tykännyt", toteaa Leena, ja lisää samaan hengenvetoon homman olevan kivaa. Leena on taannoin opettanut äidinkieltä peruskoulussa. Siihen verrattuna kurinpito-ongelmilta on vältytty ja voi keskittyä itse opetettavaan asiaan. Infon opiskelijat eivät ainakaan Leenan mukaan ole näet yhtä villejä kuin yläasteikäiset!

Teksti: Aki Kangas
Kuva: Jari Hjelm

Leipäpuu

Kirjasto- ja informaatioalan ammattilaiskohtaloita lyhyesti.

Tämänkertainen tarina on Turun yliopiston kirjaston johtajan Tuulikki Nurmisen.

Harrastus vei mukanaan

"Nuoruuteni pääharrastus oli lukeminen, josta ajatus kirjastoalalle ryhtymisestä syntyi jo noin 14 vuoden iässä. 16-vuotiaana hain ja pääsin palkattomaksi harjoittelijaksi Jyväskylän kaupunginkirjastoon. Koska ammatinvalinnan kautta olin saanut tiedon, että kirjastonhoitajaksi valmistutaan Tampereen yliopiston silloisella kirjastokurssilla ja siihen vaaditaan etukäteisharjoittelu, hain ylioppilaskeväänäni harjoittelupaikkaa Jyväskylän kaupunginkirjastosta. Koska siellä oli jo päätetty otettavista harjoittelijoista, he neuvoivat kysymään harjoittelupaikkaa Jyväskylän yliopiston kirjastosta.
Pääsy Jyväskylän yliopiston kirjastoon harjoittelijaksi ja kirjaston johtaja Eeva-Maija Tammekann, olivat urani kannalta varmaan ratkaisevin asia. Sitä kautta pääsin yliopistokirjastoon ja tutkimustiedon pariin. Eeva-Maija Tammekann innosti minua tavattomasti omalla aktiivisuudellaan ja aikakauteen nähden edistyksellisillä ajatuksillaan."

Elämää opiskelun ohessa

"Samalla kun aloitin kirjastoharjoittelun vuonna 1966, aloitin opiskeluni Jyväskylän yliopistossa. Opiskelualat valitsin mielenkiintoni mukaan: pääaineeni oli yhteiskuntapolitiikka ja muina aineina mm. sosiologia, valtio-oppi ja tilastotiede. Ainevalinta on ollut mielestäni melko onnistunut myös kirjastotyön kannalta. Valmistuin työn ohella viidessä vuodessa yhteiskuntatieteiden maisteriksi 1971, enkä lähtenytkään kirjastokurssille Tampereelle - siihen aikaan oli mahdollista suorittaa omassa kirjastossa tutkinto nimeltään tieteellisten kirjastojen virkatutkinto. Opiskeluaikani oli opiskelijaradikalismin aikaa, joka tempaisi mukaansa. Toimin yhteiskuntatieteiden opiskelijoiden ainejärjestössä, ylioppilaskunnan hallituksessa sekä poliittisessa toiminnassa ja kunnallispolitiikassa. Sekä kiinnostukseni kohteet että opintoni olivat yhteiskunnallisia. Jossain vaiheessa ajattelin että suunnittelutyö olisi todellinen kiinnostuksen kohteeni ja hainkin paikkoja tältä alueelta onnistumatta. Tosin kirjastoissa olen saanut toteuttaa suunnittelua aivan riittävästi!

Kirjastoalalle tuli uusia virtauksia 60-luvun lopussa, mm. uusi tehtäväalue josta kiinnostuin, tietopalvelu. Sen vuoksi hakeuduin Helsinkiin suorittamaan vuosina 1971-72 tutkintoa, joka silloin oli nimeltään kirjallisuuspalvelun kurssi.

70-luvun alkupuolella Tampereen yliopistossa alkoi kirjastotieteen- ja informatiikan arvosanaopetus. Ko. opintoja oli silloin mahdollista suorittaa tenttien. Ainoa kurssi, jota opintoja varten suoritin oli Turun yliopistossa vuonna 1974 pidetty kahden viikon kirjallisuuskurssi, johon osallistuin kesälomani aikana.
Eli kirjastotieteen ja informatiikan arvosanan suoritin vuonna 1974. Kun myös laudatur-seminaari oli mahdollista suorittaa kesäyliopistossa lyhytkurssina, lähdin Oulun yliopistoon kesälomalla 1976. Työstäni kirjastonjohtajana ja kirjastoalan opettajana sekä samanaikaisesta aktiivisesta erilaiseen järjestötyöhön osallistumisesta johtuen sain laudatur-opintoni Tampereen yliopistoon valmiiksi vasta vuonna 1982."

Koneiston temmellyskentällä

"Tarve laudaturtyön tekoon nousi käytännön työelämästä: toimin aloittelevan Joensuun korkeakoulun kirjaston johtajana ja pääpaineet kirjaston rakenteen kehittämisen osalta koskivat kirjaston keskitys - hajautuskysymystä, laitosten tehdessä kaikkensa kirjaston hajautuksen puolesta ja pyrkiessäni itse keskittämään kirjaston rakennetta ja toimintoja. Tutkimuksestani huolimatta en onnistunut saamaan Joensuun yliopistossa riittäviä päätöksiä kirjaston rakenteen keskittämisen osalta, vaikka kirjaston tehtävien suoritus ja henkilökunta olikin keskitetty pääkirjastoon.

"Ainoa kurssi, jota opintoja varten suoritin oli Turun yliopistossa vuonna 1974 pidetty kahden viikon kirjallisuuskurssi"

80-luvun lopulla tuli tulosjohtaminen yliopistoihin. Joensuun yliopistossa sitä toteutettiin omaperäisellä tavalla viemällä rahoitus ja päätöksenteko kirjastolta suurelta osin pois. Lähtökohtana oli tilaaja-tuottaja -käsite: kirjaston katsottiin olevan tuottaja, joka saa hankkia rahoituksensa myymällä palveluitaan yliopiston laitoksille. Kukin laitos määritteli paljonko rahaa antaa aineiston hankintaan, vai antaako mitään - ja antaako rahaa pääkirjastolle vai vain laitoskokoelmia varten. Kirjaston hankinnan palkkarahat vietiin myös pois ja ne jouduttiin hankkimaan takaisin laskuttamalla jokaisesta hankintatapahtumasta. No, tämän kehityksen myötä, kovasta työpaineesta - ja kahdesta pienestä lapsestani, jotka olin hankkinut vasta 80-luvun loppupuolella – johtuen, päätin aloittaa lisensiaattityön työssäni askarruttavista ongelmista, kirjaston rakenteellisesta kehittymisestä ja tietoaineiston saatavuudesta. Ajattelin että tutkimuksen avulla voisin muuttaa kirjaston tilannetta, mutta sillä ei ollut mitään vaikutuksia. Tiesin etukäteen, että lisensiaattityön teko työn ohella on kova urakka – niinkuin olikin. Tutkimukseni tein ilta- ja viikonlopputyönä kahdessa vuodessa ja se valmistui 1997 Joensuun yliopiston yhteiskuntapolitiikan oppiaineessa. Vaikka sain toimia todella voimavarojeni äärirajoilla, tutkimuksen teko oli samalla erittäin mukaansatempaavaa."

Työkokemusta keräilemässä

"Jyväskylän yliopiston kirjastossa työskentelin vuosina 1966-1971 harjoittelijana, kirjastoavustajana, kirjastosihteerinä ja kirjastoamanuenssina ja jälleen 1973-74 amanuenssina ja kirjastonhoitajana, osallistuen uuden kirjastorakennuksen toiminnalliseen suunnitteluun.

Hyppäyksen tietopalvelualalle tein 1971-73. Jyväskylän yliopiston Liikuntatieteellisen tiedekunnan yhteydessä läheisesti toimivassa Liikunnan ja kansainterveyden tutkimuslaitokseen perustettiin tuolloin dokumentointiassistentin virka, johon minut valittiin ja aloitin liikuntatieteen tietopalvelun Suomessa. Koin että tehtävä olisi vaatinut parempaa alan tuntemusta ja vaikka aloitinkin samalla tiedekunnassa liikuntasosiologian ja kansanterveyden opiskelun, palasin kahden vuoden jälkeen takaisin Jyväskylän yliopiston kirjastoon.

Vaikka viihdyin Jyväskylässä erittäin hyvin, jostain kumman syystä kuitenkin katselin aktiivisesti työmahdollisuuksia muuallakin Suomessa. 70-luvun vaihteessa toimintansa aloittaneeseen Joensuun korkeakouluun haettiin kirjastonhoitajaa - tehtävänä kirjaston johto. Sain paikan ja jälkikäteen ajatellen ihmeen rohkeasti lähdin itselleni täysin uuteen kaupunkiin. Joensuun yliopiston kirjastossa oli niin paljon haasteita: kirjastojen rakentaminen, kirjastoalan opetus – vedin vuosina 1976-79 oman työni ohella kirjastoalan approbatur- ja cum laude-kursseja - atk-pohjaisen kirjastojärjestelmän käyttöönotto ensimmäisenä kirjastona maassamme ja kaikinpuolinen toiminnan kehittäminen. Niiltä en ehtinytkään ajatella muita mahdollisuuksia, vaan Joensuussa vierähti 26 vuotta."

Tulevaisuutta tekemässä

"Vuodesta 2000 olen toiminut Turun yliopiston kirjaston ylikirjastonhoitajana. Toimintaympäristö on varsin erilainen kun Joensuun yliopistossa, johtuen mm. yliopistojen iästä ja perinteistä. Uuden kirjaston toiminnan aloittaminen on vaativaa, mutta muutosten saamisen vanhaan toimintaan voi sanoa olevan vieläkin työläämpää, ainakin muutosvastarinnan osalta.

Haasteita ja työtä on erittäin paljon. Kirjaston rakenteen kehittäminen on täälläkin asia, joka vaatii paljon työtä. Kirjastoyksiköitä on 23, joista pääosa varsin lähekkäin toisiaan. Rakenteen kehittäminen vaatii kuitenkin päätöksiä myös yliopiston johdon taholta ja rahoituksen saamista rakentamiseen. Parhaillaan on vireillä usean uuden, entistä laajemman kirjastopisteen suunnittelu. Åbo akademin ja Turun ammattikorkeakoulun kanssa ollaan suunnittelemassa yhteistä IT-kirjastoa. Osa humanistisista kokoelmista tulee Historian ja taiteiden kirjastoon. Pääkirjaston laajennuksesta ja sen vieressä olevien useiden humanististen kirjastojen yhdistäminen on vireillä, mutta humanistinen tiedekunta vastustaa voimakkasti yhdistämistä. Mikäli pääkirjaston laajennusta ei saada parin vuoden kuluessa liikkeelle, tyrehtyy kirjaston rakenteellinen kehittäminen siihen.

Talous ja erityisesti rahojen tarkoituksenmukainen käyttö ja niiden riittävyys tietoaineistoon on keskeinen asia. Verkkoaineistotilannetta on parin viime vuoden aikana parannettu merkittävästi ja voikin sanoa tilanteen tältä osin olevan Turun yliopistossa parhaimpia koko maassa.

Kirjaston toiminnan kehittämisessä on edelleen yllättävän paljon työtä. Jatkuvasti törmään asioihin, joita voisi tehdä järkevämmällä tavalla ja paremmin työtä säästäen. Henkilökunta ehkä toivoisi minulta vähemmän asioihin puuttumista ja aloitteellisuutta!

Turkulaiset ovat oma erikoisjoukkonsa, jonka hyväksyntää on vaikea saavuttaa. Ehkä minun sopeutumistani on kuitenkin hieman helpottanut se, että olen alun perin hämäläinen. Turun kaupungissa viihdyn erinomaisesti.

Loppuajan työurastani - todennäköisesti 7 vuotta - käytän siihen, että pyrin saamaan Turun yliopiston kirjastosta vielä paremmin toimivan ja asiakkaita palvelevan. Tietoaineiston mahdollisimman hyvä saatavuus on tässä perusasia.

Opiskelijoita kehottaisin rohkeuteen tehdä oikeita valintoja ja tavoitella niitä asioita joita pitää tärkeänä. Työ on mielestäni keskeinen asia elämässä ja itse henkilökohtaisesti pidän tärkeänä heittäytyä siihen kaikin voimin itseään säästämättä. Vaikka se vie voimia, se samalla tuo voimaa, jolla jaksaa viedä asioita eteenpäin."

Teksti: Mikko Niemi
Kuvat : Pertti Itkonen, Jyrki Lumiainen

KANSALLA ON ARVOISENSA PÄÄTTÄJÄT

Opetusministeri Tuula Haatainen

Alkanut vuosi on opiskelijoille merkittävä. Valtiovalta on suunnitellut opiskelijoiden pään menoksi monenlaista sudenkuoppaa. Suunnitelmat vain ovat täysin ristiriidassa päättäjien aiempien lausuntojen kanssa, joissa he ylistivät suomen korkean ja laadukkaan koulutuksen merkitystä kilpailussa.

Todellisuus käytännön työelämässä on se, ettei Suomi kykene kilpailemaan Kiinan kaltaisten halpatyövoimamaiden kanssa tasaveroisesti luikuhihnatyön tekemisestä. Siellä on varmasti muutama kaveri valmiina tekemään saman homman aina halvemmalla. Mutta yksi asia, mitä ei voi rahalla mitata, on hyvä, monipuolinen ja laadukas koulutus. Siksi Suomen valttikortti on ja tulee olemaan pääsämme. Sitä kutsutaan tieto-taidoksi. Eli meillä on tarjota korkea koulutus ja kyky hyödyntää opittua käytännön elämään tehokkaasti ja tuottavasti. Knowhow, Snow-how, Grow-how. Käytännön esimerkkejä kyllä riittää. Valtiovalta vain uhkaa pilata tämän ainoan kilpailuvalttimme omalla Blow-Wow! -koulutuksenromutusohjelmallaan. Totuus vain on se, että kaikki kotimaiset yritykset, jotka ovat menestyneet kansainvälisesti, ovat perustuneet korkeaan koulutukseen ja monipuoliseen osaamiseen muuallakin kuin liukuhihnan äärellä. Nokia, Suunto, StoraEnso, Wärtsilä, Sanoma WSOY, vain muutamia mainitakseni.

Päättäjien suunnitelmista ja heidän historiastaan muistui mieleeni lause jostain vuosien takaa. "Älkää tehkö niinkuin minä teen, vaan niinkuin minä sanon". Parasta tässä kaikessa on, että hankkeen takana olevat isokenkäiset Pääministeri Matti Vanhanen ja Opetusministeri Tuula Irmeli Haatainen eivät itse olisi valmistuneet nyt suunnittelemillaan aikarajoituksilla. Molemmilla nimittäin kului 12 vuotta Maisterinpapereiden saamiseen.

Teksti: Pekka Junes
Kuva: TuulaHaatainen.net

Viime vuonna kotimaamme työnantajat kunnostautuivat työnteossa irtisanomalla tuhansia ja taas tuhansia eri aloilta kaukonäköisyyden nimeen vannoen. Osa-aikaisuus on tämän päivän sana näinä päivinä "kun mikään ei riitä".

Työskenteletkö SINÄ Informaatio- ja Kirjastoalalla?

Miten koet nykyiset työsi? Vastaako se koulutustasi?

Onko muiden alojen irtisanomiset vaikuttaneet suhtautumisessasi työhön?

Kerro meille rohkeasti kokemuksistasi sähköpostitse osoitteeseen,

asiasana@uta.fi

Kirjoituksianne hyödynnetään osana suurempaa juttusarjaa seuraavissa Asiasanoissa.

Terveisin,
Pekka Junes
Asiasanan Päätoimittaja

MITÄ SANOT UUDESTA ASIASANASTA?
MISTÄ PIDIT, MIHIN PETYIT?
LÄHETÄ PALAUTETTA SÄHKÖPOSTILLA
OSOITTEESEEN :
asiasana@uta.fi